

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Olga Delia Mateescu

Basme cu O-Glinda

Tracus Arte

București, 2017

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Războiul oglinzilor

Se întâmplase încet, în timp, mai de demult. Niciun om nu a văzut primele semne. Un fel de molimă, o pacoste se abătuse asupra Împărăției. Toți oamenii își cumpărau oglinzi.

Încet-încet, filele albe ale unor cărți deveneau din ce în ce mai transparente, zburau ca niște fluturi prin încăperi și nu mai puteau fi citite. Rafturile goale din case sau biblioteci arătau ca niște guri știrbe. Oamenii puneau pe ele flori, jucării, veselă... Și... multe oglinzi. Orice carte era înlocuită cu oglinzi.

Nimeni nu s-a speriat, fiindcă mai aveau în memoria virtuală, pe cărți electronice, tot ce voiau: basme, romane, poezii, cărți de știință... Dar... pe astea nu le citeau până la sfârșit: scoteau din ele doar fraze și le foloseau, uitându-se în oglinzi. Erau din ce în ce mai grăbiți, se filmau între ei, pe ei, se fotografiau, făceau concursuri de frumusețe în fotografii, ba chiar concursuri de urâțenie în oglinzi. Nu mai vorbeau decât despre felul în care arătau.

Treburile țării erau lăsate pe seama celor care aveau mai multe poze sau filme, iar Împăratul, rămas de mic singur la cârma Împărăției, nu se mai putea sfătui aproape cu niciun dregător. Oglinzile se vindeau ca pâinea caldă, în biblioteci erau depozitate oglinzi de tot felul, iar oamenii plăteau să se vadă mai slabi sau mai grași, mai lungiți sau scurtați, după cum era lucrată oglinda. Banii oamenilor se cheltuiau numai pe oglinzi și era sărăcie mare în împărăție.

Numai la curtea Împăratului se mai afla o singură oglindă, ferecată bine în cea mai întunecoasă pivniță a castelului. Împăratul sfătuia oamenii din țară să se oglindească în ape, să aibă fiecare acasă câte un vas cu apă în care să se privească, dacă voia să vadă cum mai arată. Totodată, nu mai aveau voie să facă fotografii sau să filmeze, decât în zilele libere. Împăratul voia ca el și oamenii din Împărăție să nu mai judece după imagini, ci după ceea ce vede fiecare. Dar erau mulți care ascunseseră câte o oglindă mică prin case și doar se prefăceau că ascultă porunca împărătească. — Crește puștiul, și-o să-i placă și lui să se oglindească în haine frumoase! – își ziceau.

Oglinzile se vindeau pe sub mână, mai multe ca înainte.

Supușii știau că Împăratul era un copil și că sfetnicii conduceau țara, dar uitaseră că timpul îl crescuse și acum era un tânăr frumos și viteaz.

Apoi, se petrecuse într-o zi o altă întâmplare ciudată: se muta Împărăția în oglinzi. Cum se privea cineva, cum trecea dincolo de suprafața oglinzii și rămânea prizonier în acel loc. Cu tot ce era în jurul lui! Dar omul nu mai putea să plece altundeva: trebuia să-și trăiască viața doar în spațiul oglindit. Unii rămâneau acolo cu un colț de bucătărie, dar mureau în curând de foame, pentru că nu aveau cum să mai aducă nimic de-ale gurii; alții trăiau câteva zile în săli mari de bal, fără paturi sau hrană; iar alții se chinuiau să mănânce florile lângă care se priviseră ultima oară în oglindă.

Împărăția pierduse astfel oameni cu duiumul, iar Împăratul, disperat, dăduse ordin să se caute și să se spargă toate oglinzile, iar cioburile să fie pisate apoi aruncate în apa mării. Și, în cele din urmă, de frică, renunțase și la toate aparatele care produceau imagini. Chiar și oamenii care făceau filme trăiau doar acel film: trăiau până la epuizare numai ce era înregistrat pe peliculă, până mureau. Alții rămâneau nemișcați, încremeniți în fotografii, până la sfârșitul zilelor lor. Asemenea năpastă nu se mai auzise să se fi întâmplat vreodată pe nicăieri. Mai mult încă, oamenii erau înspăimântați și lăsau dăre de lacrimi pe toate cărările.

În toată Împărăția, de un timp, în amurg, se auzea plânsul Scânciului. Nimeni nu-l vedea, dar dimineața se zăreau urmele lacrimilor lui. Nu se știa cum arată: unii spuneau că este transparent; alții, că are multe picioare, cu lăbuțe pufoase, de nu se aude când merge; alții credeau că este fioros și plin de bube.

Se zicea că cine-l va prinde va scăpa de necazul de a rămâne încremenit în oglinzi sau în filme și va putea trăi liniștit ca în zilele de dinaintea nenorocirii ce se abătuse în Împărăție. Ba chiar că ar putea scăpa Împărăția de necaz...

Mulți plecau prin păduri să-l vâneze sau să-l prindă. Cete de vânători cutreierau țara în zadar. Se zicea că uneori i se aude plânsul pe firele de telegraf, alteleori pe șinele de tren, că merge de-a-ndăratelea în spatele omului, de i se udă acestuia cămașa în spinare.

Împăratul, care de mult timp nu mai avea astâmpăr, se hotărî într-o zi ca, în fiecare după-amiază, când tot omul se odihnește și treburile Împărăției pot aștepta, când părinții își adorm pruncii și uneori dorm și ei, când toate lucrurile se întâmplă mai încet, să se îmbrace în straietele unui om de rând și să se amestece cu ceilalți oameni, doar-doar va găsi un răspuns sau un leac pentru primejdia care se abătuse asupra țării. Dar, de întreba pe cineva de ce crede că în Împărăția lui se întâmplă asemenea necaz, i se răspundea că Împărăteasa Oglinzilor, din vecini, a pus gând rău țării.

— Știma, hârca de alături e de vină! – i se răspundea.

Tocmai atunci se născuse în grajdurile împărătești un mânz alb, care era menit să fie armăsar de gardă regală. Și tradiția cerea ca viitorul stăpân să-i aducă apă de izvor, în primele zile de viață. Socotind că acela va fi calul lui, Împăratul hotărî într-o zi să plece spre izvor.

Cum ajunsese soarele în vârful cerului, iar aerul devenise greu și nemișcat de căldură, Împăratul părăsi castelul și se îndreptă spre pădurea unde trăia pasărea Gallu, care făcea ouă pătrate, care să nu se rostogolească. Dar el nu voia ouăle mici, cu care oamenii momeau furnicile departe de casele lor. Căuta izvorul cu apă limpede, pe care-l știa într-un luminiș, unde se juca pe vremuri cu alți copii.

Era vară și cald; frunzele rămăseseră nemișcate; nu se auzea niciun foșnet și niciun ciripit.

— Totul e încremenit – se gândi Împăratul –, ca atunci când eram mic și eram silit să stau la amiază în pat, cu ochii în tavan, numărând muștele, care, cu toată strășnicia sfetnicilor, tot intrau pe nu se știe unde în cameră. Ce plictiseală! – își zise.

Deodată, așa cum mergea el, auzi un zornăit. Se opri, și nu se mai auzi nimic. Apoi iar, și iar, cu mici pauze, auzi zornăitul. Îndreptându-se într-acolo, văzu printre copaci